

Arrest

nr. 223 033 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. FREJLICH
Volhardingstraat 71
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2018 tot *“beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. FREJLICH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot beëindiging van het verblijf van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw/Mijnheer

naam : A.

voornaam : N. A. A.

geboortedatum : (...)1974

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit : Irak

Krachtens artikel 11, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen:

Op 01/10/2015 diende u bij de Belgische Ambassade te Teheran (Iran) een vraag tot gezinshereniging in teneinde uw echtgenoot te vervoegen. Uw echtgenoot werd op 04/06/2015 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan hij op 05/06/2015 in kennis werd gebracht. Op 15/12/2015 werd u in toepassing van artikel 10, van de wet van 15 december 1980 een visum lang verblijf type D in het kader van gezinshereniging afgeleverd. Met dit visum kwam u in maart 2016 naar België en op 12/05/2016 werd u in het bezit gesteld van een A-kaart, op heden geldig tot 02/05/2019.

Op 18/07/2017 heeft het CGVS de vluchtelingenstatus van uw echtgenoot met toepassing van artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 ingetrokken, omdat hij na de toekenning van de vluchtelingenstatus herhaaldelijk naar zijn land van herkomst terugkeerde. Uw echtgenoot diende op 18/08/2017 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 25/06/2018 werd de beslissing van het CGVS tot intrekking van de vluchtelingenstatus van uw echtgenoot door de RVV bevestigd en bijgevolg werd deze beslissing definitief. Op 12/09/2018 werd, in toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, het verblijfsrecht van uw echtgenoot beëindigd en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Gezien het verblijfsrecht van uw echtgenoot, die u in het kader van gezinshereniging vervoegde, beëindigd werd, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 11, § 3, vierde lid, en artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980, kan beslissen om ook uw verblijfsrecht te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

U werd op 03/07/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit aangetekend schrijven en bezorgde ons een ingevulde vragenlijst zonder bijlagen. De DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening met deze informatie en de overige actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst.

We merken op dat u in de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst aangaf sinds maart 2016 in België te verblijven. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets meer dan 2,5 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde een taalcursus te hebben gevolgd, doch zonder dit nader te specificeren of met formele elementen te onderbouwen. U gaf aan in uw verblijf van ruim 1,5 jaar in België geen tewerkstelling te hebben genoten. U verklaarde geen Engels, Frans of Nederlands te kunnen spreken of schrijven. Wij werden niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

We wijzen er bovendien op dat u uw tijdelijk verblijfsrecht opende op basis van het legaal verblijf in België van uw echtgenoot, die dit verblijfsrecht opende op basis van de aan hem toegekende vluchtelingenstatus. We herhalen dat de vluchtelingenstatus van uw echtgenoot definitief ingetrokken werd krachtens artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980, wat impliceert dat de

vluchtelingenstatus op basis waarvan u gezinshereniging aanvraag en verkreeg, geacht werd nooit te hebben bestaan.

Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf slechts 1 in België verblijvend gezinslid te hebben, namelijk uw echtgenoot. U verklaarde geen in België of in andere landen verblijvende familieleden of minderjarige kinderen te hebben. Wij zijn evenwel van oordeel dat een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, aangezien op 13/09/2018 met toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 het verblijfsrecht van uw echtgenoot beëindigd werd en hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd kreeg. Derhalve blijft de gezinscel die u met uw echtgenoot vormt behouden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde geen medische problemen te ervaren die u zouden belemmeren naar uw herkomstland terug te keren. Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Tot slot merken we op dat de kennis, vaardigheden en ervaring die u gedurende uw verblijf van ruim 2,5 jaar in België opdeed, geenszins verloren gaan en door u aangewend kunnen worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 18, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het eerste middel als volgt toe:

" 1.1 Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissing d.d. 13.09.2018 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.7. In casu zijn de bestreden beslissing van 13.09.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.), Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.8. Verwerende partij stelt volgende vast:

-de echtgenoot van verzoekster zijn vluchtelingenstatus heeft verloren op 18.07.2018 en na het aantekenen van beroep bevestigd op 12.09.2018.

In essentie beëindigt verwerende partij het verblijf van verzoekster omdat haar echtgenoot zijn vluchtelingenstatus heeft verloren.

De fouten die haar echtgenoot zou gemaakt hebben in het verleden kan haar evident niet verweten worden.

-dat verzoekster meer dan 2,5 jaar in België verblijft en dat dit niet aanzien kan worden als een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele band met de Belgische samenleving.

Hierbij houdt verweerster geen rekening met de sociale omgeving die verzoekster heeft opgebouwd noch met de taalcursussen die verzoekster heeft gevolgd.

-dat verzoekster tijdens haar verblijf in België geen tewerkstelling heeft genomen.

Het kan verzoekster niet verweten dat zij geen werk heeft gevonden. Zij heeft steeds naar werk gezocht maar het is allesbehalve gemakkelijk om werk te vinden.

In casu stelt verwerende partij dat de door verzoekster bijgebrachte stukken niet volstaan om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Het is ook onredelijk dat verwerende partij de huidige beslissing op 13.09.2018 neemt terwijl de A kaart een geldigheid heeft tot 02.05.2019.

In casu is er een schending van artikel 18 § 3 Vreemdelingenwet dewelke als volgt luidt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die, als begunstigde van internationale bescherming, gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft in het Rijk te verblijven en/of deze status verliest wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken werd overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het eerste lid, overweegt te nemen, houdt zij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst

Verzoekster heeft weldegelijk stukken bijgebracht waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake is van een doorgedreven integratie / hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving.

Zij heeft de nodige inspanningen geleverd.

Er is ondertussen een tijdsverloop van 2,5 jaar sinds verzoekster in België is.

Zij heeft absoluut geen enkel belang meer in Irak en is met al haar belangen in België gevestigd.

Verzoekster heeft geen banden met Irak. Al haar belangen situeren in België.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid en redelijkheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De bestreden beslissing is buitensporig en dient te worden vernietigd."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent en ze inhoudelijk betwist. De verzoekende partij voert dus in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet, maar zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de verwerende partij haar verblijf in essentie beëindigt omdat haar echtgenoot zijn vluchtelingenstatus heeft verloren. De fouten die haar echtgenoot zou gemaakt hebben in het verleden kunnen volgens haar, haar evident niet verweten worden. De verwerende partij houdt verder volgens de verzoekende partij geen rekening met de sociale omgeving die zij heeft opgebouwd noch met de taalcursussen die zij heeft gevolgd. Verder kan het haar volgens haar niet worden verweten dat zij geen werk heeft gevonden. Zij stelt dat zij steeds naar werk gezocht heeft, maar het is allesbehalve gemakkelijk om werk te vinden. Het is volgens de verzoekende partij bovendien niet redelijk dat de verwerende partij de huidige beslissing op 13 september 2018 neemt terwijl de A-kaart een geldigheid heeft tot 2 mei 2019. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk stukken heeft bijgebracht waaruit blijkt dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Er is ondertussen een tijdsverloop van 2,5 jaar sinds zij in België is. De verzoekende partij stelt absoluut geen belang meer te hebben in Irak, maar al haar belangen in België te hebben.

Artikel 18, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§3. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die, als begunstigde van internationale bescherming, gemachtigd werd zich in het Rijk te vestigen op grond van artikel 14 of die de status van langdurig ingezetene heeft verworven op grond van artikel 15bis, niet meer het recht heeft in het Rijk te verblijven en/of deze status verliest wanneer de internationale beschermingsstatus ingetrokken werd overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing tot beëindiging van verblijf zoals bedoeld in het eerste lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

In casu was de verzoekende partij geen begunstigde van internationale bescherming zoals bedoeld bij artikel 18, § 3 van de vreemdelingenwet. Zij heeft haar verblijfsrecht in België immers verkregen op grond van gezinshereniging met haar partner. De verzoekende partij kan de schending van artikel 18, § 3 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

De fouten die haar echtgenoot zou gemaakt hebben in het verleden kunnen haar volgens de verzoekende partij evident niet verweten worden. Deze argumentatie van de verzoekende partij doet in casu echter niet ter zake. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat deze werd genomen omdat, gezien het verblijfsrecht van haar echtgenoot, die zij in het kader van gezinshereniging vervoegde, beëindigd werd, vaststaat dat de minister of zijn gemachtigde in toepassing van artikel 11, § 3, vierde lid en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan

beslissen om ook haar verblijfsrecht te beëindigen en haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en omdat uit de documenten en elementen die zij bijbracht niet bleek dat de aard en de hechtheid van haar gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk, en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst, van die aard waren om haar verblijfsrecht niet te beëindigen. De verzoekende partij betwist overigens niet dat de vluchtelingenstatus van haar echtgenoot werd ingetrokken, en dit blijkt eveneens uit het administratief dossier.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het beoordelen van de hechte band met België geen rekening houdt met de sociale omgeving die de verzoekende partij heeft opgebouwd en de taalcursussen die zij heeft gevolgd. Zij stelt dat zij stukken bijbrengt waaruit wel degelijk een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving blijken. De verzoekende partij geeft echter op geen enkele concrete wijze aan om welke stukken het zou gaan. Zij maakt verder evenmin aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben de sociale omgeving die zij heeft opgebouwd in België of de taalcursussen die zij heeft gevolgd. Integendeel, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de volgende motieven van de bestreden beslissing, die de verzoekende partij niet op concrete wijze betwist, steun vinden in het administratief dossier: *“U werd op 03/07/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit aangetekend schrijven en bezorgde ons een ingevulde vragenlijst zonder bijlagen. De DVZ houdt bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, rekening met deze informatie en de overige actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt rekening gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst aangaf sinds maart 2016 in België te verblijven. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets meer dan 2,5 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde een taalcursus te hebben gevolgd, doch zonder dit nader te specificeren of met formele elementen te onderbouwen. U gaf aan in uw verblijf van ruim 1,5 jaar in België geen tewerkstelling te hebben genoten. U verklaarde geen Engels, Frans of Nederlands te kunnen spreken of schrijven. Wij werden niet in het bezit gesteld van enig element waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch werden ons bewijzen overgemaakt van tewerkstelling of werd een attest van inburgering voorgelegd. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.”*

Volgens de verzoekende partij kan de verwerende partij haar niet verwijten geen werk te hebben gevonden. Zij stelt dat zij naar werk heeft gezocht maar dit allesbehalve gemakkelijk is om te vinden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij nooit gewerkt heeft. De Raad acht het evenmin kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat het niet getuigt van een verregaande integratie in de Belgische samenleving als men op een periode van twee en een half jaar nooit gewerkt heeft. De verzoekende partij brengt bovendien geen bewijzen bij van het feit dat zij al die tijd werk gezocht zou hebben. De stelling van de verzoekende partij dat het allesbehalve gemakkelijk is om werk te vinden doet hier niets aan af.

Verder acht de verzoekende partij het onredelijk dat de verwerende partij de beslissing neemt op 13 september 2018 terwijl haar A-kaart een geldigheid heeft tot 2 mei 2019. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing een beslissing is tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent per definitie dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij dat gold op het moment van de bestreden beslissing werd beëindigd. Het argument dat het kennelijk onredelijk zou zijn het verblijfsrecht te beëindigen omdat de verblijfskaart van de verzoekende partij nog geldig zou zijn klopt dan ook niet. Het is overigens niet omdat de verblijfskaart als instrumentum nog bestaat, hetzelfde geldt voor het verblijfsrecht als negotium.

De verzoekende partij stelt dat er ondertussen een tijdsverloop is van twee en een half jaar sinds zij in België is aangekomen. Zij stelt geen enkel belang meer te hebben in Irak, maar al haar belangen in België te hebben. De Raad acht de bovenvermelde motivering omtrent het gebrek aan doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving in de bestreden beslissing echter niet kennelijk onredelijk. Vooreerst is het ongeloofwaardig dat de verzoekende partij na

twee en half jaar geen banden meer zou hebben met het land waar ze zo goed als heel haar leven heeft gewoond. Bovendien heeft de verzoekende partij geen enkel specifiek stuk bijgebracht waaruit haar vergevorderde integratie in België zou blijken. Ze verduidelijkt evenmin waaruit die doorgedreven integratie dan wel moet blijken. Ze beperkt er zich toe te stellen dat ze inspanningen heeft geleverd. Het is niet kennelijk onredelijk om uit voornoemde motieven af te leiden dat *“u in de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst aangaf sinds maart 2016 in België te verblijven. Derhalve merken we op dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u iets meer dan 2,5 jaar in België verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.”*

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

“Tweede Middel: Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid\ de openbare veiligheid\ of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.1.2. Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

2.1.3. Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin.

2.1.4. Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster haar sociale belangen in België heeft.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt de persoonlijke belangen van het gezin.

Dat er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording wordt gegeven voor de behandeling van verzoekster in die zin dat verzoeksters gezinsbanden niet opwegen tegen de beëindiging van haar verblijf.

2.1.5. Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en zijn echtgenoot. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een

familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Dat artikel 8 EVRM directe werking heeft in België. Dat in de hiërarchie der normen artikel 8 EVRM hoger staat.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden blijkt dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat de verzoekende partij en haar gezin ondervinden. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij verder op de hoogte is dat zij haar sociale belangen in België heeft. De verwerende partij maakt volgens haar geen enkele ernstige afweging omtrent de persoonlijke belangen van het gezin. Volgens de verzoekende partij wordt er in de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik een ernstige verantwoording gegeven voor haar behandeling, in die zin dat haar gezinsbanden niet opwegen tegen de beëindiging van haar verblijf. Het is volgens de verzoekende partij nagenoeg onmogelijk om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, omdat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet beschikt over een verregaande integratie, of met andere woorden zeer sterke sociale, familiale, en economische belangen in België. Zij brengt in haar tweede middel geen enkel nieuw argument naar voor dat in de andere richting zou wijzen. In die zin maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet evenredig zou zijn.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing de volgende motieven bevat over het familieleven van de verzoekende partij: *“Wat mogelijke gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst aangaf slechts 1 in België verblijvend gezinslid te hebben, namelijk uw echtgenoot. U verklaarde geen in België of in andere landen verblijvende familieleden of minderjarige kinderen te hebben. Wij zijn evenwel van oordeel dat een beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, aangezien op 13/09/2018 met toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 het verblijfsrecht van uw echtgenoot beëindigd werd en hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd kreeg. Derhalve blijft de gezinscel die u met uw echtgenoot vormt behouden en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.”* De verzoekende partij betwist deze motieven niet, en zij blijven dan ook overeind.

De Raad merkt verder op dat ook het verblijfsrecht van de partner van de verzoekende partij werd beëindigd en ook hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Dit blijkt overigens ook uit de stukken van het administratief dossier. Aangezien de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat zij nog andere familieleden in België zou hebben, valt ook niet in te zien hoe de in casu bestreden beslissing een schending van het familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen uitmaken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekende partij op enig moment heeft aangegeven over andere familieleden in België te beschikken. De bestreden beslissing heeft bovendien niet als gevolg dat de verzoekende partij zou gescheiden worden van haar partner. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU